

Fa quasi un any des de la declaració de la ciutat de Barcelona com àrea de mercat tensa i l'entrada en vigor de l'índex de preus. Els preus de lloguer de l'eixample han baixat lleugerament, no significativament.

Les famílies "treballadores" amb un salari mitjà ens veiem ofegades per als preus de lloguer, que es troben molt per sobre de les nostres possibilitats. Si tens fills estàs perdut ja que les polítiques socials es centren bàsicament en les persones vulnerables i no reps cap mena d'ajut.

El nivell de vida a la ciutat és insostenible: preus del rebut de l'aigua molt per sobre de la mitjana degut a nous impostos, casals impagables, menjadors escolars sense cap bonificació per a famílies treballadores...

Les polítiques d'habitatge han tendit a "copiar" literalment altres models com és l'europeu en quant al foment del lloguer sense tenir en compte la realitat del territori ni havent fet un esforç per adequar el programa a la situació nostra. Això ha generat que s'impulsi una demanda sobre la qual no hi ha massa oferta, i que ha fet que els preus del lloguer s'elevin fins a quotes insostenibles per a les famílies. La política centrada només en l'impuls del lloguer ha fomentat que no existeixin altres alternatives de tinença per a les famílies. La compra és quelcom del passat que feien els nostres pares. Per a nosaltres és impensable amb els preus existents, les condicions bancàries i els inexistents ajuts per part de l'administració.

Aquesta circumstància genera dos situacions que crec que són molt lesives per la ciutadania:

1. El ciutadà ja no és lliure d'escollir el regim de tinença de l'habitatge on viu. Es veu abocat al lloguer, suposant una pèrdua de llibertat el fet de No poder escollir.
2. Tard o d'hora, totes les persones que estem de lloguer, sense possibilitats d'estalviar res, arribarem a la vellesa. Arribarem sense cap patrimoni, ni d'immobles, ni monetari. I amb la previsió de les pensions tan petites que hi hauran (si és que n'hi ha) com podem seguir pagant els preus de lloguer de la ciutat de Barcelona?

S'ha parlat molt de la col·laboració públic-privada, amb la constitució de Metropolis i també es parla molt de les cooperatives d'habitatge. En el cas de les cooperatives la ciutat ha "donat" uns terrenys "a uns pocs privilegiats" que s'havien pogut constituir en cooperativa. A l'eixample no hi ha cap cooperativa que operi i quan he intentat apuntar-me a altres de ciutat vella o altres districtes m'han deixat ben clar que puc pagar la quota però que els habitatges són per a les persones del districte. Aquesta posició atempta contra la llibertat de lliure circulació de les persones de l'unió europea, ja que crea obstacles per la mobilitat interdistricte. A més, els terrenys de Barcelona són de TOTS els barcelonins No dels del districte.

No entenc, el motiu pel qual aquesta ciutat no engega programes d'ajuts a la compra com ho han fet altres ciutats: Nova York o Viena. La col·laboració públic-privada no es podria pensar a petita escala: famílies – administració? Ha de ser empres-administració o cooperativa-administració? Perquè? Perquè no s'estableix un índex de preus de compra? A Alemanya existeix...

Vull finalitzar demanant si la llista d'espera del sorteig realitzat fa anys sobre habitatge de lloguer a la ciutat de Barcelona ha avançat. Si s'han cobert a part dels casos urgents de persones vulnerables, altres casos...

Els ajuts al lloguer s'haurien de repensar, només generen que el propietari pugi i pugi el lloguer. La diferència entre el que pot pagar el llogater (que malauradament manté uns ingressos estables perquè les RMI, PNC i altres ingressos no pugen quasi res) i l'augment de preus ho paga l'administració. Ho paguem tots.

Cal repensar les polítiques d'habitatge perquè actualment solament es troben centrades en la vulnerabilitat i la immediatesa.